

необмислена авантюра нѣма нищо общо дори и съ най-опаснитѣ срѣдства, които пуска въ ходъ всѣка добръ организирана революция—, пълномощникътъ на Берковския комитетъ ударилъ на призоволъ, на глупашки дѣяния дѣто сѣдне и дѣто стане, като хвърлялъ страшни закани по адресъ на „народнитѣ врагове“. Самохвалството била най-малката слабостъ на Берковския апостолъ въ сравнение съ другитѣ му недостатѣци. Не се минало много врѣме откакъ по чуждо поржчителство Дяконътъ го допусналъ въ организацията, Общия взелъ да я кара прѣвъ просото. Той започналъ да дѣйствува на своя глава, безъ знанието на кого и да е, безъ да се спира прѣдъ общитѣ ползи на движението. Левски прѣдвиждалъ кждѣ могатъ да заведатъ тие авантюри, и затова започналъ да го укорява. Но тука се явява недовѣрие и къмъ самия Апостолъ. Когато той говори, че на Д. Общия трѣбва да се опрѣдѣли точно работата, изъ рамкитѣ на която да не му се позволява да излиза ¹⁾, защото неговитѣ самопроизволни дѣйствия ще доведатъ до катастрофа, една частъ отъ организацията, начело съ сѣщия авантюристъ, хвърля недовѣрие върху самия Апостолъ, че той трѣгналъ „да си играе съ хората и да ги лъже“. ²⁾

Тѣзи дребни сѣмейни разправи дадоха голѣми резултати. Тѣ показаха, че колкото и да бѣше външно стѣгната организацията поради усилията на Левски, вътрѣшно въ нея се гнѣздѣха двѣ противоположни тенденции, които ще да завършатъ рано или късно съ криза. Всичкитѣ усилия на Дяконътъ да прѣстанатъ тѣзи „празни писма“, съ които го бомбардирани прѣдъ голѣми и малки дѣйци, както и „интриганскитѣ разправи“, въ които по неволя билъ вкаранъ ³⁾, останали

¹⁾ „23 писма“ и пр. стр. 771. и 775.

²⁾ Пакъ тамъ, стр. 777.

³⁾ Пакъ тамъ, стр. 775. и 778.